

**Predigt zum 3. Sonntag im Advent, am 15.12.2024,
Erlöserkirche Düsseldorf (SELK)
Pfr. Gerhard Triebe**

Römer 15,4-7.13:

در حقیقت آنان جان خود را برای من به خطر انداختند و نه تنها من، بلکه تمام کلیساهای غیریهود از 4 ایشان سپاسگزارند
خواهش میکنم سلامهای گرم مرا به مؤمنینی که برای عبادت در خانه ایشان گرد میآیند، برسانید. به 5 دوست عزیزم «اپینتوس» سلام برسانید. او نخستین کسی بود که در ایالت آسیا به مسیح ایمان آورد. همچنین سلام مرا به «مریم» برسانید که برای کمک به ما بسیار زحمت کشید 6
به خویشاوندان من، «آندرونیکوس» و «یونیاس» که با هم در زندان بودیم، سلام برسانید. ایشان 7 پیش از من مسیحی شدند و رسولان احترام زیادی برای آنان قائلند
به «روفوس»، آن مسیحی برگزیده، و به مادر او که در حق من نیز مادری کرده است، سلام مرا 13 برسانید

جامعه عزیز، ظهور زمان امید است. مردم در همه جا امیدوارند که قطار را بگیرند، امتحان را پشت سر بگذارند، کریسمس سفید باشد، قیمت سهام افزایش یابد. امید به قدری تورم شده است که همه دائماً به چیزی پیش پا افتاده امیدوار هستند

اما امید خیلی بیشتر از یک احساس کوتاه مدت است. این یک کنسرت رویایی نیست، بلکه نگرش به زندگی با همه ناملایمات و ناتوانی هایش است. این همان نگرشی است که پولس در قطعه رومیان که ما به تازگی شنیدیم در مورد آن صحبت می کند. او در آغاز می نویسد: ما باید از طریق صبر و آرامش کتاب مقدس، امیدوار باشیم. و با این برکت به پایان می رسد: «خدای امید، شما را سرشار از شادی و آرامش در ایمان کند تا از طریق قدرت روح القدس، امید را هر چه بیشتر غنی کنید، نشانه ایمان مسیحی است.» کتاب مقدس این امید چیزی بیش از یک تسلی ارزان قیمت است. به مقابله با بیماری، مرگ، رنج و بی عدالتی با آرامش بیشتری کمک می کند. این همان امید مسیحی است که امروز قرار است درباره آن باشد

1.

جیووانی مایو، استاد اخلاق پزشکی در دانشگاه فرایبورگ، چند سال پیش کتابی به نام «هنر امید» منتشر کرد. عنوان این تصور را به وجود می آورد که امید مهارتی است که می توان آن را آموخت - البته با کمی تلاش. در هر صورت، این کاملاً اشتباه نیست. پولس همچنین در مورد اینکه چگونه باید «از طریق صبر امید داشته باشیم» صحبت می کند. چنین صبوری به معنای انتظار بیهوده یا تماشای بی ربط نیست. اصطلاح یونانی کاملاً تحت اللفظی به معنای "زیر ماندن" است. این با ایده باری همراه است که باید آن را حمل کرد و آن را دور انداخت. صبوری با تحمل استرس نیز ارتباط دارد. اما پائوس اینجا نمی گوید که اگر امید داشته باشیم می توانیم بار بیشتری را تحمل کنیم. او آن را برعکس می بیند: امید از حفظ صبر، از تحمل باری ناشی می شود در آنجا سرخ مهمی برای شخصیت امید واقعی نهفته است. اول از همه، بار را جدی می گیرند. امید مسیحی مسکنی برای بی حس کردن ترس یا اندوه یا قرار دادن دست بر دامن خود نیست. گنج ارزانی از تسلی بر زخم های دنیا نمی زند، بلکه درد زندگی و ناتوانی مردن را بی لاک جلوی چشمانش دارد. او همچنین به شکل بسیار خاصی از آینده - برای مثال، دوباره سالم شدن کامل - توجه نمی کند. این یک امید نیست، بلکه یک انتظار است - و اگر برآورده نمی شد، ناامید می شدید. چنین انتظاری نه تنها بیانگر ناامیدی است، بلکه بیانگر بی حوصلگی و عدم شفافیت نیز خواهد بود. امید واقعی ابتدا با واقعیت روبرو می شود. اما در عین حال فرض می کند که این واقعیت فقط باری نیست که باید تحمل کرد، بلکه در کنار این بار، منابع قدرتی نیز وجود دارد که به مقابله با آن کمک می کند

رسول در اینجا از "تسلی کتاب مقدس" صحبت می کند. او با این کار به تجربیاتی اشاره می کند که ایمانداران قبل از ما با خدا داشته اند. از آنها بارها و بارها می توان دریافت که خداوند به وعده های خود عمل می کند و قوم خود را رها نمی کند. آنها همچنین مجبور بودند با استرس دست و پنجه نرم کنند و گاهی اوقات در انتهای گزینه های خود بودند - برای مثال زمانی که مصری ها به دنبال آنها بودند و دریا راه فرار را مسدود کرد. اما خداوند از وسط دریا راهی برای آنها ایجاد کرد و تعقیب کنندگان آنها را هلاک کرد. یا زمانی که دانیال به دلیل اعتراف به خدا محکوم به مرگ شد و به سوی شیرها انداخته شد، خداوند دهان شیرها را بست تا هیچ اتفاقی برای او نیفتد. و حتی زمانی که پسرش مجبور شد به طرز ظالمانه ای بر روی صلیب بمیرد، قدرت و عشق و وفاداری خدا بی تأثیر و فریبنده نبود. زیرا پس از سه روز او را به یک زندگی جدید، با شکوه و فنا ناپذیر ارتقا داد - زندگی که اکنون نه تنها خودش، بلکه برای ما نیز مفید خواهد بود. بنابراین «تسلی کتاب مقدس» به ما اطمینان می دهد که ما نیز می توانیم در زمان های سخت روی قدرت و محبت خدا حساب کنیم حتی اگر همه چیز لزوماً آنطور که می خواهیم پیش نرود. این تسلی امید ما را تقویت می کند که خداوند ما را - از چالش های زندگی عبور دهد و هرگز ما را رها نکند.

بنابراین اگر مرتباً با کلام خدا سروکار داشته باشیم، اگر در مراسم کلیسا با سایر مسیحیان به سخنان او گوش دهیم و در مورد آن و سؤالات و تجربیات خود تبادل نظر کنیم و با او گفتگو کنیم، «هنر امید» را تمرین می کنیم. سپس ما به سرنوشت متعهد نمی مانیم و در چاله تاریک خود بیکار نمی نشینیم، بلکه امکانات خود را در آغوش می گیریم. و چون امکانات بسیار بزرگتر خدا را می دانیم، ناامید نمی شویم. بیایید امیدوار باشیم سپس به روشنی آینده ای مطلوب روی آوریم. و این نور اکنون امروز را روشن می کند ما را به زندگی به گونه ای سوق می دهد که راهی را برای آنچه امیدواریم هموار کنیم. این به طرز شگفت انگیزی برای من با گل آفتابگردان روشن می شود. زیرا گل آفتابگردان در شب سر خود را به سمتی که خورشید طلوع می کند می چرخاند. بدین ترتیب امید در شب به جایی که خورشید طلوع می کند جهت گیری می کند زیرا در ایمان مطمئن هستیم که تاریکی به پایان خواهد رسید. ما به سوی نیستی و تباهی نمی رویم، بلکه به سوی کسی می رویم که با آغوشی دراز در انتظار ماست، که آسمانی نو و زمینی نو می آفریند که عدالت در آن ساکن است و اشک ها را پاک می کند. چنین امیدی مانند نوری عمل می کند که به رویارویی با تاریکی ترسناک کمک می کند و نوید یک طلوع جدید را می دهد.

2.

اما چنین «هنر امید» صرفاً مهارتی نیست که همه در طول زندگی آن را بیاموزند. امید همیشه یک هدیه است. پولس می گوید: «خدای امید، شما را در ایمان سرشار از شادی و آرامش کند، تا از طریق قدرت روح القدس در امید فراوان باشید، ما همیشه باید «از همه پر» باشیم شادی و شادی.» این دقیقاً همان چیزی است که باید هر یکشنبه به اینجا برسید: با شنیدن و تجربه دوباره و مکرر در اینجا که "مسیح شما را پذیرفته است" همانطور که هستید، هر چیزی که ممکن است بین شما و خدا وجود داشته باشد از سر راه شما پاک شده است، که او می دهد. شما صمیمی ترین همراهی در وعده غذایی او. بنابراین خدا می خواهد شما را در اینجا هر بار «با تمام شادی و آرامش در ایمان» پر کند. به این ترتیب او می خواهد باتری امید شما را شارژ کند تا بتوانید استرس را تحمل کنید.

او "خدای امید" است. زیرا او با مأموریت پسرش آنچه را که پولس مستقیماً قبل از برکتش نقل می کند به واسطه اشعیا نبی اعلام کرده است: «شاخه از ریشه یسی خواهد آمد و او برخوهد خاست تا بر امت ها حکومت کند. ملت ها به او امیدوار خواهند شد. عیسی مسیح به دنیای ما آمده است. منجی آنجاست که مدتهاست به عنوان نسل یسی و به عنوان مسیح اعلام شده است. او حامل امید و چهره نور در برابر هر تاریکی است. او پسر خداست که پدر او را به واقعیت و زندگی ما فرستاد تا ما را نجات دهد - تا ما را از طریق مرگ تا زندگی نجات دهد. امید ما یک نام دارد: عیسی مسیح.

اما ظهور نیز به معنای: امید به بازگشت او، امید به رستگاری نهایی، امید به طلوع زندگی ابدی با اوست. پس این امید فقط برای این زندگی نیست، بلکه فراتر از آن است. همانطور که پولس می گوید، باید «به واسطه قدرت روح القدس» نزد ما «فراوانی» شود. این ما را به عنوان یک هدیه به امید برمی گرداند. این بر اساس به

اصطلاح "قدرت مثبت اندیشی" نیست، بلکه بر اساس روح القدس است. این باعث می شود اعتماد ما به خدا قوی شود.

بنابراین امید راهی برای درک نظری سختی و ناامیدی، رنج و مردن ارائه نمی دهد. اما می تواند راهی برای عبور از آن باز کند. امید به خدا افقی را می گشاید که بی معنایی و مرگ نیز در آن جای خود را می یابد. من مجبور نیستم تجربیات دردناک و پوچ را به طور کامل درک کنم یا با آنها کنار بیایم. و من مجبور نیستم با آنها و تجربیات اجازه داده می شود که غریب و دردناک بمانند - به همه بحران ها کنار بیایم! بلکه به موقعیت لطف امید: «و با این حال کسی هست که این سقوط را بی نهایت در دستان خود نگه می دارد (از شعری از - راینر ماریا ریلکه: «پاییز») چنین ایمانی کمک می کند می گذری برای گذر از تاریکی و امید به صبحی جدید هنر امید - در معنای مسیحی، از یک سو، این نگرشی است که ما می توانیم اتخاذ و تمرین کنیم. در عین حال، چنین امیدی نیز موهبتی است که وقتی با خدا در تماس هستیم و قرب و محبت او، وفاداری و عنایت او را تجربه می کنیم، به ویژه در مواقع سخت که می دانیم «به نحوی» هستیم، بارها دریافت می کنیم. در ناتوانی ما نگه داشته شد و پس از یک شب طولانی، رگه ای روشن در افق ظاهر می شود او ما را پذیرفته است و هرگز امید خود را از هیچ کس قطع نمی کند. بنابراین ما آنچه در توان ماست را انجام می دهیم و در عین حال انتظار داریم که خدا دخالت کند. مانند گل آفتابگردان، در تاریکی سرمان را به جایی می چرخانیم که خورشید طلوع می کند و با توکل به «خدای امید»، تسلیم راز شب و روز می شویم. آمین